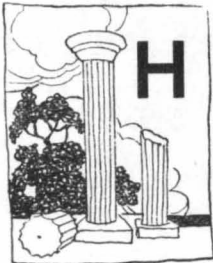

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΜΠΟΥΑ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

ΤΑΝ μιά θροχερή ημέρα τής 'Αποκρήας.

Καθισμένος μπρός στο γραφείο του ο Ντανιέλ Νταρμπούρ, διάβαζε μιά εφημερίδα. Συγχρόνως έβριχνε και προσεχτικώς ματιές σε μερικούς λογαριασμούς τής Ύεσης, τής όποιας; ήταν αντιπρόεδρος.

Σέ... σ' στιγμή, άνοιξε ή πόρτα. Στο κατώρι φάνηκε ή γυναίκα του, τυλιγμένη στή γούνα της και κρατώντας μιά θάλιτρα μικρή στο χέρι. Μπήκε στο δωμάτιο και φώναξε:

— Ψρεβουάρ, Ντανιέλ!

Ο Νταρμπούρ γύρισε έκπληκτος

και τήν κτύπησε:

— Πώς;.. Φεύγεις; τή ρώτησε.

— Μά, ναι, αγαπητέ μου!.. Θά πεταχτώ γιά ένα μερόνυχτο, στο Ρουάν!.. Στής θέας μου. Τό ξέρεις πολύ καλά, γιάτί σου μίλησα γι' αυτό τό ταξείδι χθές τό θρόδου!

— Ναι, οωστά!... Δέν λέω όχι, Φρανσίν!... Μά τί άλλόκοτη ιδέα σ' έπιασε, και πώς μέ τέτοιον παλιόκαιρο και μέσ' στις 'Αποκρήες, στή θεία σου;... Κάνει κρύο πολύ, στο Ρουάν!..

— Δέν μου τάλεγεσ από χθές αυτά, καύμενε Ντανιέλ;... Τώρα είν' αργά πεία... Τηλεγράφησα στή θεία μου, θά μέ περιμένη και θά λυπηθί πολύ άν δέν πάω!

Ο Νταρμπούρ έμεινε σκεπτικώς λίγες στιγμές κι' έπειτα είπε:

— Καλά, αγάπη μου... Τρέξε τότε, γιά να προλάβης τό τραίνο... Δέν μπορώ όμως να μή σου πώ, ότι μέ δυσαρστείς κάπως, αφάνιττας μέ μονάχο, αυτή τήν αποκρηάτικη θραυδά!

— Έλα τότε μαζί μου! είπε μέ θάρρος και μέ γρηγοράδα ή νεαρή γυναίκα.

Η καρδιά της χτυπούσε συγχρόνως δυνατά. Και τά γκριζοπράσινα μάτια της άστραναν, κάτω άπ' τό θέλο πού σκέπαζε τό όρατο πρόσωπό της. Άνάσανε όμως θαθεία, μέ άνακούφισι, όταν άκουσε τόν άνδρα της να τή άπαντάει μέ αυτά τά λόγια:

— Όχι δά!... Ξέρεις καλά, Φρανσίν! μου, ότι είμαι ψυχραμένος μέ τή θεία σου... Δέν θέλει σγεδόν ούτε να τήν επισκεπτώμα!... Αυτό όμως δέν έμποδίζει να τήν επισκεπτείς εσύ!

— Άς πάω, λοιπόν! είπε τότε ή Φρανσίν. Έχω καρπό άλλωστε, να τήν δώ!... Δέν μου λές όμως, τί θά κάνης εσύ μόνος σου;

— Δέν ξέρω άκόμη! Έκανε άόριστα ό Ντανιέλ.

— Θέλω να τό μάθω, πριν φύγω!

Και τά μάτια της πήραν τώρα, μιά έκφρασι ζωηρής άηουσίας και περιεργίας.

— Ίσως πάω να περάσω τή θραυδά μου, στού φίλου μου Φρενόλ.

— Μά αυτός κάλεσε άπόψε κάτι ζωγράφους φίλους του, σέ τραπέζι!... Τό ξέχασες;.. Ο Ίδιος μου τ'έλεγε χθές!

— Ά, ναι... Δίκη, έχεις! Τότε θά πάω να ιδώ τόν πατέρα και τή μητέρα μου.

— Ψραί!... Αυτό είνε τό καλύτερο! παραδέχτηκε έπιτέλους, ή Φρανσίν.

Και γελαστή από ευχαρίστησι, έσκυψε, τόν φίλησε κι' έξαφανίστηκε κατόπι μ' ένα γοητευτικό θρόσιμα του μεταξωτού αδιαβρόχου έπανωφοριού της.

Μιά άνεξηγητή μεγαλοχλία έπιασε τόν Νταρμπούρ μόλις έφυγε ή γυναίκα του. Άνοιξε ένα θιάβλο, προσπαθώντας να διώξη διάφορες ένοηλητικές σκέψεις πού τόν τυραννούσαν, μά δέν τό κατώρθωσε. Γι' αυτό, ύστερα από ένα τέταρτο τής ώρας, σηκώθηκε, φόρεσε τό καπέλλο του και τό παλτό του και θύγηκε έξω.

Οι λασπομένοι δρόμοι κι' ή έλαφρή καταχνιά, τού φάνηκαν πιά μεγαλογλική άκόμη. Πλανήθηκε άσκοπα αρκετή ώρα. Κι' ύστερα, μηχανικά, από παλιά συνήθεια, τράβηξε γιά τό άτελιέ τού φίλου του ζωγράφου Φρενόλ.

Κόντευε έξη ή ώρα. Έτσι θά είχε αρκετό καιρό να κουρευτήσθε μέ τόν φίλο του, όσο να χωριστούν ύστερα, αυτός γιά τούς γονείς του κι' εκείνος γιά τό δειπνο μέ τούς άλλους.

Δέκα λεπτά τής ώρας άργότερα, χτυπούσε τήν πόρτα τού επιτιού τού

Φρενόλ.

— Ο κύριός μου λείπει! τού είπε μιά υπηρέτρια. Πήγε να φάη μέ κάτι φίλους του, τούς όποιους έχει καλεσμένους σέ τραπέζι!... Θά γυρίση όμως κατόπι να ντυθί, γιάτί έχει να πάη σέ κάποιο χορό!.. Άν θέλετε, περάστε μέσα να τόν περιμένετε!

Η υπηρέτρια ήξερε τή συνήθεια τού Νταρμπούρ—να περιμένη έτσι τό γυρισμό τού Φρενόλ, όταν εκείνος έλειπε—και γι' αυτό τού πρότεινε αυτή τή λύσι.

Πραγματικά, ό Νταρμπούρ μπηκε μέσα και κάθησε να περιμένη τόν γυρισμό τού ζωγράφου. Γιά να περνάη έντωματάς ή ώρα του, περιεργάζόταν τούς διάφορους τελειωμένους και μισοτελειωμένους πίνακας του.

Μέσα όμως στο τόσο γνώριμο αυτό περιβάλλον, ό Νταρμπούρ πρόσσε άμέσως κάτι τό καινούριο: Ήταν ένα ντόμινο και μιά κόκκινη μάσκα, από κείνες πού σκεπάζουν μόνο τά μάτια και τό μισό πρόσωπο.

— Μά είνε σωστός μασκαρατζίκος, αυτός ό Φρενόλ! σκέφτηκε τότε ό Ντανιέλ χαμογελώντας. Δέν τού φτάνει μόνον τό τραπέζι και τό γλεντοκόπη μέ τούς φίλους του, άλλα θέλει κατόπι να πάη και σέ χορό!.. Χι. Ψραίο ντόμινο!..

Και πλησίασε γιά τό περιεργαστή, καθώς τ'έβλεπε άπλωμένο έπάνω στο ντυθάνι. Καθώς όμως έσκυβε, γιά να τό κωτάξή πιά καλά, ή ματιά του προσήλκυσε σ' ένα χαρτάκι, καρφίτωμένο στην κορδέλλα τής μάσκας.

Κι' άβελά του διάβασε:

«Σέ περιμένο στην «Όπερα» άπόψε!.. Θεωρείω πρώτη σειρά, αριθμός 17!»

Καινούρια μεγαλοχλία έπιασε τόν Ντανιέλ. Σκέφτηκε τί πληκτική θραυδά θά περνούσε, μόνος του μέ τούς γονείς του, στέναξε και μουρμούρισε:

— Ά, τόν κατεγάρη!.. Ψραία θά γλεντήση αυτός άπόψε!

— Άξανα, τού ήρθε μιά έμπνευσι: Σκέφθηκε, ότι θά μπορούσε να παίξει μια φάρσα διασκεδαστική στον παλιό του φίλο... Μιά άπ' τις φάρσες εκείνες, πού τόσο συνήθιζαν κ' οι δύο τους—άλλοτε—να παίζουν ό ένας στον άλλο!

Έβαλε λοιπόν τό χαρτάκι στην τσέπη του, έκρυψε τή μάσκα και τό λεπτό ντόμινο κάτω άπ' τό θαρού έπανωφόρι του κι' έφυγε χωρίς ν' αντίληφθί τίποτε ή υπηρέτρια...

***

Ύστερα από λίγες ώρες, ό Νταρμπούρ φορώντας τό κλεμμένο ντόμινο και τή μάσκα, πήγε στο 'εμπάλ-μασκέ' τής Όπερας. Τράβηξε κατευθείαν στο όπ' αριθμόν 17 θεωρείω.

Μιά ώραια γυναίκα, μέ πολυτελή τουαλέττα χορού, μέ μισή μάσκα κι' έκέλη, ήταν γυρισμένη στην άκρη τού θεωρείου και κτύπησε στην αβθουσα. Στόν κρότο τής πόρτας, έστραψε τό κεφάλι της, είδε τό κόκκινο ντόμινο και σηκώθηκε όρθη μέ λαχάρα.

Έτρεξε πρós τόν Νταρμπούρ, τόν μασηγάκλιασε και κτυτάζοντας μέ προσοχή τό ντόμινο του, έλεγε, συγχρόνως:

— Άχ, τί ώραία πού σου πάει, αγαπητέ μου Φρενόλ!.. Έγώ ή Ίδία, τό διάλεξα και σου τ'όστειλα!

Ο Νταρμπούρ δέν μίλουσε... Στεκόταν σαν άπολιθωμένος: Ήταν ή γυναίκα του!

Ψστόσο, έκείνη εξακολουθούσε να φλυαρή άμέριμνα. Είχε καθίσει στον καναπέ τώρα και τόν τραβούσε κοντά της, θλέποντάς τον ν' αντίστέκεται από θουβή κατάπληξι.

Και τούλεγε:

— Φίλησέ μέ λοιπόν, αγόρι μου!... Τί έχεις;... Κανένας δέν μας θλέπει έδώ πού είμαστε!... Έχεις όχτώ ήμέρες να μέ φίλησης!

Έπειτα, νευριασμένη έπιτέλους άπ' τήν άκινησία τού συντρόφου της, εξακολούθησε:

— Γιάτί δέν μου μίλας;... Τί έχεις, σέ παρακαλώ;.. Βγάλε λοιπόν τή μάσκα σου!

Κι' έκανε να τόν πιάση άπ' τά χέρια...

Τά είδε όμως παγωμένα, τά παράτησε άότομα και ξεφόνισε μέ κρυφή άηουσία:

— Τί έπαθες, Φρενόλ;... Γιάτί είνε τόσο κρύα τά χέρια σου;... Γιάτί δέν μου μίλας;... Μίλησέ μου, λοιπόν!.. Σου τό ζητώ χάρι, τό θέλω!.. Γιάτί μέ κανένας να άποφέρω έτσι!

Κι' ένω έσοτόμιζε αυτά τά λόγια της, τό πρόσωπό της διατηρούσε τήν έκφρασι τής άηουσίας... και συγχρόνως τά γκριζοπράσινα μάτια της γυ-

Μιά άνεξηγητή μεγαλοχλία έπιασε τόν Νταρμπούρ...

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΧΑΜΠΠΚΕΡ

“ΠΕΣ ΜΟΥ ΠΩΣ Μ’ ΑΓΑΠΑΣ...”

ΠΟ κόμπασον καιρό τώρα, ή Λουκιανή είχε αρχίσει να ζηλεύει τον άνδρα της. Παρακολουθούσε με αγωνιώδη ταραχή τό κάθε του βήμα, την κάθε τηλεφωνική συνδιάλεξή του, δεν έβλεπε εύχαιριστήμην ούτε με τον έσωτό της ούτε με τους άλλους και δεν ήξερε ούτε ή ίδια τό γιατί...

—Πρόκειται για μία μωρή νεορασθένεια, της είχε πη ή γιατρός, που πήγε να συμβουλευτή, κυνικός, όπως εινε ή περισσότερο, γιατρός. —Και όμως, με ένα μονόχο βλέμμα του, σαν έκείνη που της έφαινε άλλότε, ή άνδρας της θα μπορούσε να της ξαναχαρίσει όλη τη χαρά της ζωής. —Η Λουκιανή τό ήξερε πολύ καλά αυτό τό και από κειτό τό περίμενε, τό λαχταρούσε αυτό τό βλέμμα του Πιέρου. Μά ή έδωμάδες περνούσαν και ή Λουκιανή δεν ξαναβίωσε αυτό τό βλέμμα, αυτή την έκφραση, στο πρόσωπό του. Γιατί ;... Μά γιατί άλλο, παρά γιατί ή Πιέρ δεν ήταν παιδί δικός της ;...

—“Α ! μά όχι !...” Όχι αυτό !... Κάθε φορά που τό σκεπτόταν αυτό ή Λουκιανή, κατέβηκε όλη της την προσοχή για να μίν τό πιστέψη. “Ο Πιέρ νό την άγατά ; “Α, Θεέ μου !...”

—Ένα πρωί, ή Πιέρ έβγαυε και πάλι για τό γραφείο του, άφου προηγουμένως, όπως πάντα άλλότες, γέμισε τη Λουκιανή με φιλά, στο στόμα, στα μάγουλα, στα μάτια. Και όμως, τόσο ψυχρά, τόσο εδάφορα φανόντουσαν τώρα αυτά τά φιλά στη Λουκιανή !... Η νεορή γυναίκα έδωξε την ύπερτέρη της, πλάγιασε στον κρ-δβάτι, ξανακοιμήθηκε και άνευρέθηκε τον Πιέρ, τον όποιο έδσε στ’ άνωτό της μωρή με μία άλλη γυναίκα !...

—Πιέρ !... εκραύγασε, και πετάχτηκε έπάνω. Μά αντί του Πιέρ, παρουσιάστηκε ή ύπερτέρη. —“Η κυρία με έβάλεσε ; —Ναι... άπάντησε με μωρό στόμα ή Λουκιανή. Και σπρώχθηκε, πήρε τό μπάνιο της, τό γάλα της, έκανε την τουαλέτα της... Άλλά δεν άσθανόταν τον έσωτό της δικό του καλά.

Σέ λίγο μπήκε στο ίδιαιότερο δωμάτο του άνδρός της. “Έφαινε μία ματιά σε μερικά βέβια, που της φάνηκαν καινούργια, και έπειτα πλησίασε στο γραφείο του Πιέρ, έπάνω στο όποιο, χαρτιά, βιβλία, τα-γάρα, βρισκόντουσαν άνακαταμμένα, με μία πολύ συνθηματική άταξία. —Η Λουκιανή άρχισε να ψάχνει — ή, με μεγάλη άδιαφορία !— μέσα σ’ αυτήν την άνακατασσο, άλλά δεν βρήκε τίποτε τό άποκαλυπτικό, τίποτε τό έπιθυμητό για τον άνδρα της. —Έξαινα, τό βλέμμα της έπεσε έπάνω σ’ ένα σημείωμα. —Ηταν ένα τόσο δά χαρτάκι, με γράμματα του Πιέρ. Τά μάτια της άνοήγεισαν γρήγορα και ή καρδιά της χτύπησε δυνατά, όταν τό χαρτάκι αυτό διάβασε τό όνομά της : “Α Ο υ κ ι α ν ή...” Μά ή καρδιά της χτύπησε άκόμη πιο δυνατά, όταν διάβασε πάλι και ένα άλλο όνομα : “Α Π ο υ α γ έ ς. ” Όχι ! Αύτή δεν λεγόταν Λουκιανή Μπουαγιέ, κάθε άλλο ! Λουκιανή Μπουαγιέ, λεγόταν χωρίς άλλο ή άλλη, ή φιλενάδα του ! Νά λοιπόν που τον είχε τσακώσει έπτελούς ! Καμιά άμφιβολία !...

—Η Λουκιανή έβγαυε προσεκτικότερα έπάνω στο άποκαλυπτικό σημείωμα. Τά χέρια της έτρεμαν, τά γόνατά της ελύγιζαν. Νά τώρα και ή άρθιμός του τηλεφώνου της άλλης, παρακάτω. “Ο άρθιμός του τηλεφώνου της ! “ΕΣ. 2177”. Και πό καιτό, αντ’ ή μισητές, ή βρομάρδες λέξεις : “Πές μου πώς μ’ αγαπάς !...” —“Άστε, έτα !...”

—Η Λουκιανή ήταν πειά βεβαία. Βεβαία για την άσπια του άνδρός της. “Άρπασε τό χαρτί, τό πέταξε κάτω και τό ποδοπάτησε, τρελλή από τό θυμό της...”

—Όταν ή Πιέρ γύρισε στο σπίτι, βρήκε τη Λουκιανή πεσμένη στο κρεβάτι, να κλαίει... —Λουκιανή της σάναξε και πλησίασε κοντά της. Τί σου συμβαίνει ; Φαινόταν έξαιρετικά άνήσυχος, τρομαχμένος. Μά αυτό θα ήταν προσποίηση, φυσικά. “Υποκρισία !...”

άλιζαν περισσότερο, από πόθο κι’ έξαινα. —Ξαφνικά, ή άσθροπος με τό κόκκινο ντόμο τυνάχτηκε σαν να έλυθοσε... Τό χέρι του, τρέμοντας από άγνοια, έπιασε τό κορδόνι της μάσκας του και τό τράβηξε έξαιτα. Τό πρόσωπό του άποκαλύφθηκε. —Ηταν κατάγλωμο, φριχτά παραμορφώμενο από άσκα και πόνο. —Η Φρανσίν είδε—σαν νάβλεπε φάσμα—τόν άντα της δολοφόντου μπροστά της !

—Τά μεγάλα μάτια της θόλωσαν άπ’ τη φρίκη... Μιά κραυγή έτοιμάστηκε να ξεσούνη άπ’ τό τεταμένο λαρόνι της... —Δέν πρόφτασε να ξεφωνήσει όμοιος : Τά κύρια δάχτυλα του άνδρος της σφιχτάκαν άδραστιαία γύρω στο λαϊμό της... Κι’ έξακολουθούσαν να σφίγγονται... να σφίγγονται... ά-πείσια... σαν ταυάδες... —Η Φρανσίν κατέστρεψε άδυσνη στο πάτωμα... Κι’ έπάνω στο πάτωμα της, έπεσε ή Νταρμπουρ κλαίγοντας πικρά...

—Λουκιανή, άγάτη μου !... Πές μου λοιπόν... Πές μου τί έχεις ;... έπιανάβε έκείνος.

—Η Λουκιανή σήκωσε τό χέρι της με τη σφιγμένη φούχτα και τό άνοισε άργά-άργά, με μία δραματική κίνηση, ένω συγχρότως δεν έ-παυε να κιντάζει στα μάτια τον Πιέρ. Μά μόλις και μετά βίας συγκρατήθηκε να μη γέλασει : τόσο κομικός της φάνηκε έκείνη τη στιγμή ή άνδρας της. Κατάλυκτος ή Πιέρ, πήρε από τό χέρι της τό σκανδαλώδες έκείνο χαρτάκι, τό άνοισε, τό διάβασε, και έξαυνα ξέσπασε σε ένα άσυχρότητο, σε ένα χειμαρρόδες γέλιο !...

—Μή θελήσεις τώρα μά μωρή πως εινε και δικό μου αυτό έθώ τό όνομα !... τον δίκωυε πεισμαμένη ή Λουκιανή. Και τό πέταξε κατάμουτρα με βροσία : —“Έλεεné !... Έλεεné άνθρώπε !...”

—Κι’ έχωσε τό πρόσωπό της άνάμεσα στα προσέφαιλα, ξεσπώντας έ-να σε άναυρήλητά.

—“Ο Πιέρ την κιντάζε για μία στιγμή, πάντα γλάντας. Τά είχε μαντέψει όλα, χωρίς άλλο ! Μά δεν της είπε τίποτα. Σπρώχθηκε, άναυε ένα τουγάρο και πήγε και στάθηκε έμπρός στο άνοχτό παράθυρο. —Έπειτα, ξαναγύρισε κοντά στη Λουκιανή, που έξακολουθούσε να κλαίει πλάτα. Ξαναγέλασε πάλι, μά σγιά αυτή τη φορά, σζε-δόν από μέσα του. —“Ανο ξε έστρατα ένα σφύρατό του γραφίου του και έβγαλε άπ’ εκεί καιτό και τό άνοξε. —Ηταν μία πλάκα γραμμοφώνου. Τό γραμμόφωνο βρισκόταν στο ίδιο δωμάτο, εκεί, στη γωνία. —Ο Πιέρ τό κομίδισε και έβαλε την πλάκα, έκπειτα ξάπλωσε σ’ ένα φωτίγ και έκλεισε τά μάτα...”

—Μά γλυκαία μελωδία πλημμύρισε τότε τό δωμάτο, και εύθύς κατό-πιν άκούστηκε μία γυναικεία φωνή, που τραγουδούσε ένα όμοιοφο, καινούργιο τραγούδι : “Πές μου πώς μ’ αγαπάς...”

—Η Λουκιανή άνευρέθηκε. Γρήγορα - γρήγορα σκούασε τά μάτια της. Δεν έβγαλε ούτε λέξη. Σιωπή, με δοθάνοχα τά κλαμένα της μάτια, πλησίασε. Και τό βλέμμα της συναντήθηκε με τό βλέμμα του Πιέρ, ή ό-ποιος γέλασε. Και ή πλάκα του γραμμοφώνου έξακολουθούσε τό όμοιο, τό καινούργιο τραγούδι : “Πές μου πώς μ’ αγαπάς...”

—Τότε πειά ή Πιέρ σπρώχθηκε κι’ αυτός από τη θέσι πειά ή έβαλε τό χέρι του έπάνω στον όμο της Λουκιανής. —Έκείνη έκανε μία κίνηση, ν’ άποτραβηχτεί, με μία τό-τελευταία κ’ άδύνατη έκορη του πείσματος της. Μά ή Πιέρ την κράτησε ένωτά και με τό άλλο χέρι σταμάτησε τό γραμμόφωνο και έβγαλε την πλάκα.

—Λουκιανή, είπε χαμογελώντας, άκούσε με. “Ακούσε με, για να καταλάβης πόσο άδικα μωρή φέρθηκες και πόσο άνόητες εινε ή ύποψίες σου... Αυτός εδώ ή άρθιμός δεν εινε βέβαια ή άρθιμός του τηλεφώνου καιμιάς φίλης μου, γιατί άπλούστατα δεν έχω φίλη. Μέσα στην ταραχή σου δεν κινήσεις καν να καλοσπείσεις τα πράγματα. Νά, κύρια : “ΕΣ. 2177” εινε ή άρθιμός αυτής της πλάκας, την όποια άγόρασα χθές. Και ή Λουκιανή Μπουαγιέ δεν είσαι σί, βέβαια, εινε όμως ή άρτίστα που τραγουδεί αυτό τό καινούργιο τραγούδι, τό όποιο σου άρεσε τόσο πολύ προχθές στο Βαρσιέ, και τό όποιο σπέρτηρα να σου τό κάνω όδρο !...”

—Η Λουκιανή δεν περίμενε να άκούση περισσότερο. Είχε καταλάβει πειά όλο τό λάθος της, όλη την άνοσια των ύποψιών της για τον Πιέρ. Μά μία χαριτωμένη κίνηση, έπεσε έπάνω στο στήθος του άνδρός της. —Έκείνος της έστρεψε έπάνω του και φίλησε τά φρύα, τά δακρυμμένα άκόμη μάτια της. Και ή πλάκα άπ’ άρθιμόν “ΕΣ. 2177” ξαναάρχισε να παίζη μία άκόμη φορά : “Πές μου πώς μ’ αγαπάς...”

ΒΑΛΤΕΡ ΧΑΜΠΠΚΕΡ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑ ΛΟΓΟΙ

Μετά τό αυτακνηστικό δικτύγημα : —“Ο σ ω φ ρ έ ρ.—“Ο,τι έβγινε, έβγινε από δικό σας λάθος. Εγώ ξέρω πολύ καλά τη δουλε ή μου. —Οδηνά άποκίνητο έκοιος χροίνα. Τό θ ύ μ α.—Κι’ εγώ ξέρω τη δική μου. Περπατώ πηνίτα χροίνα ! ***

Μεταξύ άνδρσγίνου : —“Ε κ ε ί ν η.—Τού κόπτοςε πολύ ή θάνατος της γυναίκας του ; —“Ε κ ε ί ν ο ς.—(άρπσρατος).—Ναι !... Κάτω έξ’ ηλιάδες διαμύξ ! ***

—Αμερικανική άγγελία : —Εκάθηκε τό σαλλάδα της κυρίας μου. Εινε μ’ ένα μάτ, χωρίς ούρα και τόσο παχύ, όστε μόλις μωρσε να περπατήση. —Όποιος τό φέρει...νό-φο, θα πάρη 20 δολλάρια !... ***

—Ο μικρός.—Πές μου, μπαμπά, ή μητέρα σου σ’ έβερνε ; —“Ο μ α μ π α ς.—“Όχι, παιδί μου, με δέρνει όμως ή δική σου !...”

Και φίλησε τά φρύα, τά δακρυμμένα άκόμη μάτια της...